

Όχι στο νέο νομοσχέδιο για την «ακούσια ψυχιατρική περίθαλψη»

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ,
ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ, 21 ΜΑΙΟΥ 2019, 12μ.

Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Το νέο νομοσχέδιο για την «ακούσια ψυχιατρική περίθαλψη», που έβγαλε στη δημοσιότητα και προχωράει προς ψήφιση η κυβέρνηση, πίσω από το περιτύλιγμα κάποιων επίπλαστων αλλαγών αναφορικά με τις διαδικασίες της ακούσιας νοσηλείας, εισάγει την θεσμοθέτηση της «θεραπείας στην κοινότητα κατόπιν εισαγγελικής παραγγελίας», γνωστής διεθνώς ως «υποχρεωτικής θεραπείας στην κοινότητα». Δηλαδή, με γνωμάτευση του ψυχιάτρου, ο χαρακτηριζόμενος ως «ψυχικά ασθενής» θα πρέπει να «συναινεί» στην υποχρεωτική λήψη της φαρμακευτικής αγωγής, με μόνη εναλλακτική, αν δεν υπογράψει ότι «συναινεί», τον ακούσιο εγκλεισμό του σε μονάδα ψυχιατρικής νοσηλείας – και αυτή η «συναίνεση» θα συνοδεύει την έκδοση εισαγγελικής παραγγελίας για την υποχρεωτική λήψη της φαρμακευτικής αγωγής για περίοδο χρόνου που, στην πράξη, παρ' όλη την προβλεπόμενη (πολύμηνη) διάρκεια, θα μπορεί ν' ανανεώνεται επ' άοριστον.

Οι επιτελείς του Υπουργείου και διάφοροι καλοθελητές των ΜΚΟ ψυχικής υγείας πλασάρουν αυτό το μέτρο σαν μια «κοινοτική» παρέμβαση, επειδή η εισαγγελική παραγγελία θα εκτελείται μέσα στην κοινότητα: το άτομο στο οποίο θα εφαρμόζεται το μέτρο, που θα διαμένει στον όποιο τόπο (επίσημα δηλωμένο) κατοικίας του, θα πρέπει να μεταβαίνει στην υπηρεσία ψυχικής υγείας που θα του έχει οριστεί (ως επί το πλείστον σε εξωτερικά ιατρεία) για να κάνει την μηνιαία (ή και τριμηνιαία) ένεσή του. Σ' αυτόν, άλλωστε, το μονόδρομο της φαρμακοθεραπείας ανάγεται και

η έννοια της «θεραπείας», που εν προκειμένω χρησιμοποιείται και γενικά επικρατεί στο κυρίαρχο ψυχιατρικό σύστημα.

Είναι σαφές ότι έχουμε να κάνουμε με μια πλήρη διαστρέβλωση και αντιστροφή της έννοιας και της πρακτικής της κοινοτικής παρέμβασης, που, εξ' ορισμού, αποκλείει κάθε έννοια καταναγκασμού και επιβολής και είναι συνυφασμένη με τον διάλογο, την επικοινωνία, την διαπραγμάτευση, την συνοδεία, την στήριξη – με μια προστασία συνυφασμένη με τον σεβασμό της ελευθερίας και των δικαιωμάτων του υποκειμένου. Αντί γι' αυτό, έχουμε να κάνουμε με μια διάχυση της καταστολής μέσα στην κοινότητα.

Είναι ένα μέτρο εισαγόμενο από χώρες όπου ξεκίνησε η εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στην Ψυχική Υγεία, με το βίαιο κλείσιμο των ψυχιατρείων (ΗΠΑ), τις δραστικές περικοπές και την συρρίκνωση των υπηρεσιών (στην Βρετανία και αλλού) και με διακηρυγμένο στόχο, στο σκεπτικό που οδήγησε σ' αυτό το νομοσχέδιο, όχι το πώς θα προχωρούσαμε στην κατεύθυνση του ξεπεράσματος του εγκλεισμού και των ψυχιατρείων, προς ένα κοινοτικά βασισμένο σύστημα υπηρεσιών, αλλά, απλώς, για το πώς θα μειώσουμε, αφενός, τις ακούσιες νοσηλείες (που τώρα είναι στο 65% των εισαγωγών) και, αφετέρου, τα ράντζα στις ψυχιατρικές μονάδες νοσηλείας. Να μειώσουμε, υποτίθεται, τις ακούσιες νοσηλείες χωρίς ν' αγγίξουμε στο ελάχιστο το σύστημα που τις παράγει. Και προπαντός, να μειώσουμε τον χρόνο νοσηλείας και έτσι το κόστος της περίθαλψης των ψυχικά πασχόντων, καθώς, όπως γίνεται και στις χώρες από τις οποίες εισάγεται το μέτρο αυτό, θα μπορεί κάποιος να μην εισάγεται για νοσηλεία, εφόσον του γίνει η «εισαγγελική παραγγελία για θεραπεία στην κοινότητα», ή θα μπορεί να παίρνει πιο γρήγορα εξιτήριο στο βαθμό που θα μπορεί να εκδίδεται αυτή η εισαγγελική εντολή για υποχρεωτική θεραπεία μετά το εξιτήριο.

Το γεγονός ότι ο στόχος της μείωσης των ακούσιων νοσηλειών απέτυχε πλήρως στις χώρες προέλευσης του μέτρου, ουδόλως ενδιαφέρει τους επιτελείς του Υπουργείου, καθώς η στόχευση αφορά, πρωτίστως, στην μείωση των εισαγωγών και στο γρήγορο

εξιτήριο – όχι μέσω του μετασχηματισμού του «τρόπου λειτουργίας του συστήματος» των υπηρεσιών, αλλά με τις κατασταλτικές πρακτικές να μεταφέρονται και να εφαρμόζονται στον τόπο κατοικίας. Όπως περίπου συμβαίνει με τους κρατούμενους, που εκτελούν την ποινή εκτός φυλακής. Ο ψυχικά πάσχων ως εν δυνάμει εσαεί κρατούμενος, μέσα ή έξω από ίδρυμα.

Η μόνη απάντηση στο υψηλό ποσοστό των ακούσιων νοσηλειών και στην θεραπευτική και κοινωνική εγκατάλειψη των ανθρώπων με ψυχιατρική εμπειρία θα ήταν η επιδίωξη της δημιουργίας ενός ολοκληρωμένου και κοινοτικά βασισμένου συστήματος υπηρεσιών, με ταυτόχρονη την αλλαγή του «τρόπου σκέψης και πρακτικής» της κυρίαρχης ψυχιατρικής.

Αντίθετα, το νομοσχέδιο αυτό αποτελεί μια ολοσχερή παλινδρόμηση προς ένα κατασταλτικό έλεγχο της όποιας διαφορετικότητας μέσα στην κοινωνία. Ακυρώνει και τα τελευταία υπολείμματα θεραπευτικότητας, που είχαν απομείνει στην κυρίαρχη ψυχιατρική, με την θεραπεία να μετατρέπεται σε μια εσαεί επιβολή, σε μια στεγνά εξουσιαστική πρακτική.

Καλούμε όλες και όλους σε διαδήλωση έξω από το Υπουργείο Υγείας (Αριστοτέλους 17), την Τρίτη, 21 Μαΐου, ώρα 12 μ.

Να απαιτήσουμε την απόσυρση αυτού του νομοθετικού εκτρώματος και την στροφή προς μια πραγματικά κοινοτικά βασισμένη Ψυχική Υγεία, χωρίς καμιά καταστολή, χωρίς καμιάν επιβολή, με ισότιμη σχέση θεραπευτή-θεραπευόμενου, για μια χειραφετητική Ψυχική Υγεία.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ, ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ, 21 ΜΑΙΟΥ 2019, 12μ. Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΔΕΝ...

Gepostet von [Nasos Papastathis](#) am [Sonntag, 19. Mai 2019](#)